JUHA LARIKKA

MUISTIKIRJAT

PROOSAA, RUNOJA, MERKINTÖJÄ

Juha Larikka

MUISTIKIRJAT

proosa, runoja, merkintöjä

© Juha Larikka 2026
Kansikuva: Juha Larikka
Sisuksen taitto ja kuvitus: Juha Larikka
Julkaisija: Juha Larikka – Helsinki, Suomi
ISBN: 978-952-69065-8-4

Merjalle

PROOSA

HILJAINEN VIIKKO

Herra Kapina asui takapihalla keskimmäisessä biojäteastiassa, eikä se ollut hänelle mikään väliaikainen ratkaisu vaan harkittu asumismuoto. Mainittakoon muuten, että Herra Kapina oli hyvin pienikokoinen mies. Hän oli luonnonystävä, luonnonsuojelija, ajattelija vailla kaltaistaan. Biojäte tuoksui hänen sieraimissaan puhtaalle luonnolle, kuten hän itse sanoi. Hänen erittäin huono ystävänsä vahtimestari Nieminen oli eri mieltä ja piti tuoksua orgaanisen elämän rohkeana loppukaneettina. Herra Kapina ei välittänyt. Hän oli tottunut jo nuorena monenlaisiin tuoksuihin ränsistyneessä lapsuuden kodissaan. Hän oli oppinut, että jos jokin haisee pahalta, sen voi aina kuvitella hyväksi tuoksuksi. Vanhempiensa silloisesta elämän tilanteesta, hyvin sotkuisesta, opettivat hänelle, että kaiken voi nimetä mielikuvituksessaan mieleiseksi.

Biojäteastian kansi oli hänen parvekkeensa. Sieltä hän katseli takapihan yli, kohti räjäytystyömaata, joka sijaitsi kivenheiton tai kranaatinkantaman päässä. Herra Kapina tyytyi vähiin tarpeisiin. Räjähdykset olivat hänen herätyskellonsa. Useinkaan hän ei varsinaisesti herännyt — hän vain vaihtoi asentoa ja mietti, oliko maailma taas päättänyt muuttaa muotoaan ilman lupaa. Ympäröivä maailma kiiruhti kehityksessään. Herra Kapina edusti mennyttä aikaa. Muut ihmiset sanoivat sitä karkeasti pysähtyneisyydeksi, että Herra Kapinan illuusio maailmasta ei tuntunut liittyvän mitenkään nykyaikaan. Ja tosiaan, kukapa asuu biojäteastiassa ilman että on pohjimmiltaan inhorealisti ja monella tavalla masokistinen itseään kohtaan. Kuvottava olento, kafkamainen hiippailija, Herra Kapina.

Sitkeä nuha oli vaivannut häntä jo vuosia. Kukaan ei ihmetellyt, eikä Herra Kapina itsekään. Hän oli hyvin tietoinen syystä. Räjähdykset tehostivat rään eritystä. Molemmat korvat olivat päivittäin lukossa. Herra Kapinan mielestä tietty hiljaisuuden tuntu teki nykyajan kiireisestä maailmasta miellyttävän vaimean. Hän kuuli vain sen, minkä halusi kuulla: lintujen siipien kahinan, sanomalehtien rapinan ja vahtimestari Niemisen askeleet. Niemisen ripeistä askelista kirjaston lehtisalissa Herra Kapina tulkitsi niiden olevan aina hieman liian kiivaat ollakseen täysin rehelliset.

Lehtisalin hiljainen kapina

Lähikirjaston lehtisalissa Herra Kapina vietti suurimman osan viikostaan. Hän istui samassa nojatuolissa, jonka kangas oli kulunut hänen olemuksensa muotoiseksi. Hän luki sanomalehtiä niin intensiivisesti, että pää tuli kipeäksi — ei uutisista, vaan siitä, että ne yrittivät olla tärkeitä. Mitä tällä maailmalla oli tarjota enää hänelle. Hänen ihmisluontonsa oli houkutellut hänet olemaan toisenlainen. Hän koki olevansa erityinen. Muiden ihmisten mielestä hän oli irtaantunut ratkaisevalla tavalla kaikesta mikä edusti nykyaikaa.

Hän kirjoitti ja piirsi salaa lukemiensa lehtien ja kirjojen marginaaleihin pieniä huomautuksia, jotka olivat enemmän runoja kuin kommentteja. Herra Kapina halusi jättää oman pienen merkkinsä ns. pysyvään todellisuuteen. Totta, hän oli vandaali ja häirikkö joka tuhosi yhteiskunnan omaisuutta. Brutaali sotkija olento. Melkein ihminen joku kuiskaili kirjaston käytävillä. Tyytyväisenä hän tarkkaili muita lehtisalissa viisaan näköisenä uutisia ahmivia kanssaeläjiä. Sitten hän mutisi yksinään jotain tähän tapaan aina välillä. "Tämäkin voisi olla totta, jos joku uskaltaisi sanoa sen ääneen", hän kirjoitti erään poliittisen kolumnin viereen. Aina vaaniva vahtimestari Nieminen saapui taas kuin tervehtiäkseen ja vilkaisi merkintää ja nyökkäsi, mutta ei sanonut mitään. Hän tiesi, että Herra Kapina puhui pehmoisia, mutta antoi kuitenkin jatkaa touhuaan, koska hän tiesi, että sanomalehdet palasivat aikanaan kiertoon, paperikeräykseen. Vahtimestari Nieminen iloitsi sillä olihan niin, että jokaisella on ilmaisun vapaus ja vapaus poliittisiin ajatuksiinsa.Vahtimestari tiesi miten kova maailma oli ollut Herra Kapinalle ja millaisista kotioloista kaikki kurjuus juonsi.

Kerran vahtimestari Nieminen päätti ilahduttaa Herra Kapinaa. Hän pyysi Herra Kapinaa katsomaan uutta kirjaston lehtisalin nurkkauksen maalattua seinää. "Tässä on jotain uutta", vahtimestari sanoi. Kapina katsoi seinää pitkään ja totesi: "Kun poliitikon julkinen puhe on niin hämärää, ettei sitä voi tulkita yhdellä tavalla, se on taiteellisesti onnistunut. Mutta käyttötavarana se on painettua hölynpölyä, joka on tuotettu korkealla palkkatasolla." Vahtimestari Nieminen ei tiennyt, oliko se tuttua sarkasmia vai kritiikkiä jonka sisään oli piilotettu kohteliaisuus. Vahtimestari Nieminen päätti olla vastaamatta ja samalla hän jollakin tavoin ymmärsi sittenkin Herra Kapinan mutkikasta mutta hassulla tavalla kulmikasta elämän filosofiaa.

Sillan alla

Eräänä elokuun iltana Herra Kapina päätti muuttaa hetkeksi sillan alle. Hän ajatteli, että siellä oli perimmäisten kysymysten nurkkaus. Paikka jossa ajatukset eivät kaikuisi takaisin vaan jatkaisivat matkaansa kohti tuntematonta. Toisina päivinä hän sai muita nukkavieruja kodittomia seurakseen. Yhdessä he vihelsivät ohikulkijoille, mutta vain niille, jotka näyttivät siltä, että he olivat unohtaneet jotain tärkeää oman elämänsä tarkoituksesta. Kenties he olivat hukanneet rakkaansa, jonkun rakkaan esineen tai peräti kaikki rahansa, mutta eivät tahtoneet ryhtyä pitämään seuraa näiden heikossa hapessa olevien kulkurien ja säälittävien olentojen kanssa. Totuudella voi sanoa, että moni heistä sopisi seurueeseen kuin nenä abstraktiin veistokseen. Yhdelle Herra Kapina totesi hyvin ylimielisesti. "Ei teidän melunne minua saa nukkumaan, tahdon olla hereillä ja tarkkailla, kun teidän maailmanne romahtaa aivan meidän nälkiintyneiden silmiemme edessä." Tuon hän sanoi eräälle kiireiselle miehelle, joka juoksi bussille. Herra Kapina jatkoi vielä kun mies oli bussin ovella "Siis vähemmän kuin kymmenen tuntia viikossa." Mies pysähtyi ja vinkkasi kädellään, tervehtikö? Samantekevää. Ehkä juuri tuo ns. herra oli kohtuullisen samaa mieltä. Herra Kapina tulkitsi eleen pienenä voittona tälle heidän valitsemalleen elämän aikakapselissa oleilulle.

Naurun vaarallisuus

Kun Herra Kapina lopulta kyllästyi sillan alla norkoiluun ja pulloihin, jotka kiersivät ringissä. Ja ainahan juomat loppuvat. Niin nytkin ja hän päätti palata biojäteastialleen, hän mietti ääneen: "Jos joku kuolee nauruunsa poliittisen puheen jälkeen, kuuluuko se julkisen terveydenhuollon piikkiin?" Kuuliko hän vai kuvitteliko hän vahtimestari Niemisen lausuvan jotain tähän tapaan: "Riippuu varmaan siitä, nauraako hän ennen vai jälkeen budjettiriihen." Ehkä se oli tuulen puhetta, kuka tietää. Herra Kapina nyökkäsi. "Niin. Ja jos nauru on ainoa rehellinen reaktio kaikkeen tähän nykyajan kohellukseen niin pitäisikö sitä tukea valtionavustuksella?" Tuttu kehitys lähikorttelissa jatkui. Hän päätti vain kuulostella ja istua hiljaa biojäteastiansa turvallisessa tuoksuvassa luolassa. Räjäytystyömaa jysähti taustalla kuin muistuttaakseen, että maailma ei pysähdy, vaikka ihmiset pysähtyisivät.

Hiljainen loppu

Rutiini jatkui ja viikon lopulla Herra Kapina kirjoitti taas jonkun rapisevan sanomalehden marginaaliin omalla rakkaalla istuimellaan : "Tämä minun kapina raapustella kommentteja ei tuota lainkaan meteliä. Se on minun hiljainen päätökseni olla olematta osa melua." Sitten Herra Kapina palasi tuttuja katuja tallustellen kotiinsa biojäteastialle ja sulki kuutamon noustessa ja tervehtiessä kannen.

Vahtimestari Nieminen löysi merkinnän seuraavana päivänä ja sulki sanomalehden varovasti, kuin se olisi ollut hauras esine. Hän taittoi vaivihkaa sanomalehden eväskassiinsa ja lähti työ vuoron loputtua yksiöönsä lähikorttelissa. Hänelle tuli äkkiä outo etiäinen, aavistus jostain kamalasta mikä tapahtuisi aivan pian. Mitä se oli. Oliko se jokin vaimea ääni vai valtava räjähdystyömaan dynamiittipaukkuja paljon suurempi jysäys? Niin ihmeellistä. Totta toki. Vahtimestari Niemisessä oli aavistus näkijää, kuuntelijaa. Ehkä hän oli etäistä sukua Herra Kapinalle, ehkä jossain toisessa maailman ajassa he olisivat veriveljiä nousemassa juoksuhaudasta kurkistaen varovasti kuolemaa silmästä silmään. Ja sitten -

Takapihalla biojäteastian kansi narahti. Herra Kapina istui siinä, katsoi räjäytystyömaata ja mietti, että ehkä maailma ei ollutkaan niin vaikea paikka. Ehkä se vain tarvitsi jonkun, joka kuunteli sitä hiljaisuudessa.

*

RUNOT & MERKINTÖJÄ

Päivien tienviitat hajoavat, haihtuvat.
Jostain muistin poimuista ilmestyy näkymä.
Myyrä ylittää tien hyvillä mielin.
Se on aina matkalla jonnekin missä on ruokaa.
Tuoksu ohjaa sen kulkua.
Välillä se poikkeaa
uteliaisuuttaan vaaralliseen ympäristöön.
Se on eksynyt omasta turvallisesta reviiristään.
Tienviitat ovat sille yhdentekeviä.
Sen matkoilla luonnossa lukutaito
on äänien ja tuoksujen hallitsema.

Teiden reunoilla on kapinoiva routa.
Sortumia.
Syvällä omalla ikuisella paikallaan savi
laiskistaa jatkuvan paikalla seisovan tien.
Myyrä ja siili tuijottavat toisiaan suuren
kiven juurella.
Mäyrä kurkkii ruohikosta. Vaikenee.
Kohtalokas ylitys on tulossa.
Kumpikaan niistä ei näe, että rekka saapuu
mutkan takaa.
Kuin malliksi, varoitukseksi sen renkaat
liiskaavat sammakon variksien matkaevääksi.

Ahneet
Kalasataman
kaikkialle näkevät
kaupunkisilmät heijastivat
illan okraa valoa
hitaasti
hämärtyvässä
horisontissa.

Maisema kirjoittaa runoja.
Lohtulauseita.

Hänen kyynelissään etäisyys.
Se haihtuu mielikuvituksen tulessa.
Etäisyys piirtyy neliöksi, huoneeksi.

Hänen sanoissaan ylistys.
Väheneekö surun taakka?

Hänen läheisyytensä allas
jossa uin turvallisuudessa.

Minut ongittiin unessa kalana.
Pääsen vapauteen.

Tunnen ulkopuolisuuden
sen hivelevän karman missä syntyy
joka päivä toisena olentona.

Tänään olin kala.
Huomenna olen ihminen
matkalla lähdössä.

Maaseudun rauhaan.
Juon lähdevettä.
Istun aurinkotuolissa.
Luen uutta kirjaa pinosta.

Täydenkuun aikaan nautin yrteistä.
Katson pitkään edessä olevaa maisemaa.
Järven yllä leijuu täydenkuun kita.

Matkalla kaivolle savimaa ruohikkoa
omenoiden tuoksussa
kiehnäävät hyttyset ja kärpästen tanssi.

Talossa juhlaväki rytmittömän puheensa
hurmiossa.
Musiikkia.
Kakofonian alkeet maaseudun huminassa.

Näen heidän onnensa täältä kaivolta.
Seisoa keskellä pihaa on vapaus.
Sana etsii sanaa ollakseen kokonainen lause.

Sinä, kuolematon
vedät syliisi uneksijat
eksyvät
hiuksiesi parfyymiin.

Lakatut kyntesi
näyttävät huomisen.
Eikä kukaan muista mitään
sinun aallonpituutesi
huoneista.

Minäkään en muistele tänään.
Olen yhä tuon arvoituksen sisällä
upotettuna viimeisen oven taakse.

Hengitän unissani
uusiutuvien metsien kosteutta.
Uin puiden juuristoissa.
Niiden salaisesta internetistä
löydän harvinaisia sanoja,
joita en muista aamulla.

Päiväunilla kuorsaan dialogia.
Muinaiset runoilijat
kirjoittivat
rivinsä
luovuuden liikkuvissa huoneissa.

Avaan silmäni merenrannalla.
Tuuli nukuttaa muistikuvani.
Jään kuin sammal muistoksi
kalliolle josta irtaannuin kerran
ollakseni tässä sieluni
verenpunaisen auringon alla.

Aurinko puhuu galakseille.
Ne erkaantuvat toisistaan ystävinä.

Elän kaikkein alimmalla jyrkänteellä.
Aurinko siirtää minuun
muuttumattomia totuuksia.

Palvomalla totuutta
yritän löytää tietä muuttumiseen.
Yritän olla nimetön kirjuri.
Kirjaan matemaattisen tarkkoja kielikuvia.
Kirjoitan muistikirjoihin päivieni
kuiskauksina liikkuvia huutoja.

Totuudet virtaavat pysyvässä
lävitseni pysähtymättä.

Eksyin ränsistyneeseen latoon sienireissulla.
Ladossa oli riekaleiksi revittyjä
vanhan aspiriinin värisiä lakanoita.

Lakanoiden pinnalla oli minulle
tuntemattomia vilkkaita hyönteisiä
ehkä punkkeja ja muutama
muurahainen koetti viedä saalistaan
kotikekoon puun tai kiven lämpimälle
etelänpuoleiselle kupeelle
Otin muutaman jo hukatun valokuvan.

Lakanoista muistan öisin
vaimeasti kirkuvat lepakot.
Kun kohotan paljaat käsivarteni ylös.
Lausun: ”Come to papa!”

Kuljen
syvällä metsän
lupauksessa.

Pian tulee
vuoden ensimmäinen
kohinan ilta.

Kirkkaus kutoo eteeni
avaruuden huoneen
kulkea takaisin kotiin
ensilumen
kosketus kasvoilla.

Muisto on taitettu.
Sen yksi kulma on epätasainen.
Se on muistilappu, joka on revitty irti
muistikirjasta.

Lauseet ovat epäselviä.
Kirjoitusvirheet näykkivät
katseen sormenpäitä.

En voi maalata ruusua
Sen muisto on liikaa
se vetää minut sisälle sellaiseen
missä en tahdo olla

Päätelmä:
Kaikki kirjoitusvirheet jotka löydän muistikirjoista ovat hyviä luonnoksia.

Vuodenaika ei itke.
Puutarha kuivuu auringossa.
Kirjaimet putoilevat lehtivihreään.

Näkemiin huutaa kaivo,
joka vei janon.

Taivas on auki.
Pilvet imeytyneet multaan
kuukausia sitten.

Hymyni kyyneleet ovat meri
jossa kalat uivat.

Abstraktiot polttavat papereihin
varjokuviin unohtuneet.

Tulipunaisin kirjaimin hymni
tahtoo nousta tuhkasta ja mullan ruosteesta.

Olen kellastunut peilissä.
Peili on aurinko.

Syntymä.
Suolainen meri kutsuu.
Makea elämä on loppu.
Sukellus.

Elämä.
Rohkeus alkaa itkemällä
päivät ja yöt
niin ettei kukaan kuule
kun varjosi huutaa
sinut takaisin henkiin.

Se.
Loppuunkirjoittamaton.
Mysteerin kehys on elämä,
joka solahti galaksin läpi
näkemättä sielunvaellusta.

Sitaattien valtakunnassa
koboltinsinisen taivaan syvyys.

Uneksi pilvet kellumaan.

Uimari irtaantuu toisesta ulottuvuudesta
ja sukeltaa taivaan syvyyden läpi.

(maalausaihe)

Kultainen leikkaus on pakollinen
niin kuin lauseen lopussa piste.

Kirjoita pilvet takaisin oikealle taivaalle.

Runoilija irtaantuu maailmasta
ja sukeltaa mereen virkistyäkseen.

Haltioitua.
Hallita itsensä.
Nähdä peilissä hymyilevä ihminen.
Väritetty nykyhetki.

Olla. Olla. Olla. Olla.

Sana olla voisi olla lauseen alussa.
Liian todennäköinen ilmaisu.

Että …
ja vain verbien alkumuoto
preesens, pysyvä oleva, olemassaolo

että on hyvä sana riviltä riville
että tapahtuu
että …
matkija, varjon varjo että että että
tulevaisuuden pysyvä muoto:
vettä vettä vettä, sopiva lukemisto:
Tulen muistot I-III Eduardo Galeano

Menettäminen luo kokemusta.
Ajattele suruun sisältyvä mahdollisuus.
Säilytä optimistin teema.

Ei kaikki voi olla niin helvetin synkkää loputtomasti.
Kuka sanoisi sen?

Muistan avaukseni:
Yhteen kuppiinhan te laitoitte arsenikkia?

Jos A. laittoi haulikon huvilan eteisen seinälle,
on mahdollista, että se on varattu omenapuun kuorta
nakertavia jäniksiä varten,
mutta jotta tarinassa olisi draamaa, on A:n ammuttava
vahingonlaukauksella omenahilloa kellarista noutava
palvelijansa. Tämän jälkeen A. kirjoittaa paikallislehteen
novellin jossa itseasiassa tunnustaa tekonsa.

Menettäminen luo teemoja. Aiheet ovat surullisia totuuksia,
mutta luova optimisti kirjoittaa mestarinottein.

Viimeisessä kohtauksessa Max sytyttää ovella paksun sikarinsa
ja tervehtii Sylviaa, joka on päästänyt huoneiston täyteen kaasua.

Yhteen kohtaukseenhan te laitoitte räjähdyksen?
Miten räjähdys toteutetaan? Efektillä. Se muistuttaa aivastusta
viemärissä.

Katsojille on varattu sitruunankeltaiset korvatulpat istuinpaikan
käsinojaan.

Työnimi: Kaasuhella v. 1993

Olen asettunut paperin ääreen.
Ici Repose – R.I.P. K.C.
Olen asettunut istumaan pöydän ääreen.
Historiallinen kronikka keksitty keskustelu.

Kuvaus unohtuneesta taiteilijasta,
joka tiesi olevansa elämänsä
harmaan vyöhykkeen ja marginaalin
taiteilija.

Maalausten kuvauksessa, menetelmissä on
kerronnallisesti ilmettävä:
Siveltimen jäljen kiihkeys.

Taiteilijan toistuvassa painajaisessa
delfiini ui järvenrannassa olevassa avannossa ympyrää.
Kevät on alkamassa.
Kirkas auringonvalo avaa intuition lukkoja.

Varis ääntelee koivussa varoituksia.

Kun taiteilija lopulta löydetään maalauksineen.
On hänen kotitontillaan rannassa savimaalla avoin
teltta ja sen luukulle makuulle jäänyt taiteilija
näyttää kutsuvan jotain, henkiä?

Välähdyksiä pienien kivien asetelmassa,
muodossa teltan sisällä.

Luonnos on aina uusi keskeneräinen voitto.
Lyijykynä on piirtänyt kirjaimet sanoiksi.
Sanat kasvavat lauseiksi.

Muutaman viikon kuluttua luonnos
alkaa kutsua.
Se tahtoo omansa tilansa.
Huoneen asua, olla
että sen olemassaolo syntyy, kehittyy.

Runo on valokuva ajatuksesta,
monta valokuvaa liikkuu toistensa ylitse
ja läpivalaisee.

Minun päiväni hymyilee iltaisin.
Istun sohvalla,
selaan kirjoja.
Ei.
Ne selaavat minua, mielikuvitustani.

Joku toinen lukee jossain samaa kirjaa.
Kyllä.
Hän selaa ja läpivalaisee samoja lauseita.
Samaa tarinaa.
Hänen maailmansa horisontit
rakentavat oman saariston mieleen.

Iltapäivällä kahvi luo tunnelman.
Pulla kädessä on saari
hetken meressä.

Tummuva iltataivas on keskustelu.
Minun ajatukseni, se kuoleman tanssi
vanhenemisesta.
Hitaus.
Päivän tapahtumien muistikuvat
kirjoitan talteen,
Muistikirja on ystävä.
Minä olen muistikirjan ystävä.
Meidän hetkemme on hiljainen kynän ääni.
Muistikirjan sivun kääntäminen,
lyijykynän teroittaminen,
ja lisää sanoja.
Kokonainen sivu on iltataivaan kuva.
Päivän tapahtumat ovat lopulta
pysyvässä tilassa,
muistikirjani huoneistossa.

Pihalla koivuissa silmiä.
Mangaa luonnon kurkottavassa putkistossa..
Ruoho alistuu tuulelle.
Leppäkerttu lentää kivien sanoissa.
Lehdellä se tanssii tuulen kanssa.

Siili liikkuu pihalla.
Kuiskaaja.

Toisinaan kosketan kysymyksiä vastauksien sisällä.
Uusi ulottuvuus löytää tie luonnoksesta muotoon, tarinaan.

Repliikit sinkoilevat liian kahvinjuonnin jälkeen.
Puhekuplat eivät kerro kuka lausuu.
Kirjoitan irralliset, koodaan merkinnällä.

Sanat valkenevat myöhemmin. Kuka? Kenen?

Repliikit huokuvat jotain historiaa geenivirrasta.
Tiedostamattoman yhteisen maailman ytimestä ne saapuvat.

Toisinaan suljettujen silmien kuvastossa numeroita, kirjaimia,
kaavoja ja merkityksettömiä koodeja.

Uusi ulottuvuus, juoneton alkulause.

Unen eteisessä repliikit haihtuvat.
Kuiskaaja. Siili liikkuu yhä pihalla.
Leppäkerttu on lepakon yöllinen saalis.

Syksy tulee myrsky verisuonissaan.
Se vie saaret kauemmaksi lähteä rannasta.
Virmasojan Samulin viisimetrinen upposi eilen laituriin.
Saaret horisontissa nimesi Oljanluoman Mikael.
Nimetön, Nimettömyys ja Aitokari.
Jokaisella he ovat yöpyneet kalaretkillä teltoissaan.

Rantakallioilla jokaisen askeleen alla on jääkauden muistoja.
Kuvioiden historiaa on mahdotonta todentaa.
Saarten kalliot on kokoelma luonnoksia.
Ne jäävät.
Näkyvät fraktaalit,
jääkauden melankolia jäät alkoivat
ja meren syli jatkaa.

Näin yksisiipisen porttikäytävässä.
Liikkeiltään voimakkaan,
höyhen kyynelen.
Puhumattoman matkaajan.

Meistä tulee erottamattomat tänään.
Nukumme runouden sillan alla.
Liitossa kurjuuden riimivirtaan.
Puhumattoman äärirajalla.

Detaljit eilisen keskusteluista hiipuvat hitaasti.
Ne muuttuvat näkymättömiksi.
Haihtuminen, kuoleminen säkeissä on
toistettavissa päivästä päivään muistikirjassa.
Ajatusten merkitys hajoaa.
Uudet detaljit pyrkivät esille,
kun intuitio saa vallan.

Istuminen laiturilla, auringonlaskun aikaan
avaa opittujen aakkosten myötä nuoruuden
helisevän soiton.
Runoilijan hengitysharjoitusten sarja
muuntuu kuvakieleksi.

Detaljit nyt, tänään voimistuvat.
Voimaannun särkymisestä. Että
olen hetken aurinko.
Siirryn kultaisen leikkauksen
sisälle kirjoittamaan.

Ei eteenpäin.
Voin kellua puoli tuntia.
Suru hukkuu kirkkaassa vedessä.

Voin katsoa
miten se yrittää kellua kanssani.
Se kuvittelee,
että kirkkaassa vedessä se muuttuu iloksi.

Ei eteenpäin.
Iho menee ryppyiseksi.
Vedessä kelluva ei ole ruma.

Ryppyinen on raffi.
Hauska näky.
Harmaantuvat hiukset.
Charmin harmaat kuin olisi kiiltonahkakengät
jalassa liukkaalla parketilla.

Ne mitä hiuksista on jäljellä.
Märät hiukset kuin tummuva iltahämärä
kiinnittyneenä veteen.
Tarttumattomaan liisteriin.
Harmaan ruskeat.
Kollaasi.
Rock hiukset.
Blues hiukset.

Etäännytän aikaani.
Kirjoitan muistojani unista
koskemattomana oleilevan näkyvän.

Hiljaisuus varioi minua.
Hiljaisuus lukee minua.

Löydän painajaisten mustaa
lauseiden sadetta,
löydän ne syksyllä poltetut lehdet
mielikuvituksen tynnyrin.

Hiljaisuus tanssii kanssani.
Hiljaisuus on minun maailmani.

Kadun sylissä tupakantumppeja
sepelkyyhkysten hämäys eväitä.

Rautatieasemalla pulut kiertävät
kehää ja pakenevat kiireisiä ihmisiä.

Matkalaukut kirkuvat kakofoniaa.

Neonvaloista kuolleet hyttyset
syödään matkaevääksi maailman
ympäri jos lintuina lähdetään.

Kannan pyhää sisälläni,
vaikka istun kahvilassa
kuuntelemassa ihmisten
puheita.

Pyhä kai on, pyhä on
ihmiseen syntymässä
istutettu ulottuvuus.

Virheilmoituksia, harhapolkuja
tulee jokaiselle täällä matkaaville.

Arki pitää tiellä.
Tie on konetiskissä,
saippuakuplia meissä
piilossa pinnan alla.

Askeleet vievät eteenpäin,
vaikka istun paikallani kahvilassa
ja kuuntelen ihmisten
keskusteluihin piilotettuja
sävyjä.

Eleet ja ilmeet on paljastavia.
Kahvila miljöö on totuusseerumi.

Runous tarjoaa lisää kysymyksiä.
Välissä on avoimia ratkaisuja,

niitä oikopolkuja.

Vastauksissa ei mitään järkeä.
Järki on postitettu internettiin.

Nollat ja ykköset pitää bileitä
ja me ihmetellään, että …

Runous hiipii nurkissa.
Sillä on kysymysmerkki lakkina.
Välillä sillä on päällään musta viitta
ja se on värjännyt hiuksensa punaiseksi.

Oikopolku veden äärelle onkimaan,
on juuri sellainen.

Runoilija kirkastaa arjen puheet.
Se on meidän kaikkien yhteinen aurinko.

Vinolla laiturilla runoilija on tasapainossa
hetken kanssa.

Meri ja sen musiikki syövyttää esiin
kaiken luonnon hyvyyden.

Runoilija sulautuu ympäröivään,
on näkymätön liima,
joka kaiken katoavan tallentaa.

Linnut tunnistavat hänen näkynsä.
Jokaisen lauseen heijastus paperilla
on hetken niiden taivas.

Linnut kohti.
Kohti.

Välillä runo näykkii kertomuksen pintaa.
Venyy vaakasuoraksi runoudeksi.
Venyy siimaksi sivulta sivulle.
Alkuja on liikaa.
Proosa ei pääse loppuunsa.
Hyppää runoksi.
Katoaa.
On ikuisesti lukematon.

Lukemattomia hajoaa kirjastoissa.
Toistensa kyljessä välillä raapivat
toistensa selkää yhteisen yksinäisyyden
pimeissä huoneissa.
Kirjatoukka mässää, puhuu unissaan.
Kirjatoukka kohtaa pölyhiukkasen,
hiukkasen ne rakastuu.

Kirje
matkaa
tulevaisuuteen.

Voit jättää tänään,
ystävän,
ystävän pöydälle
voit jättää huomenna,
avaamatta.

Huomenna,
tulevaisuudessa,
tulevassa ajassa,
kirje palaa, palaa.

Voit jättää lukematta.
Voit lukea ja ikävöidä.

Metsien henkilöllisyys.
Se on se matka yhdessä.

Runoilijan kaupunki muistaa väärin.
Sanat venyttelevät katuja
pelaamaan eksymisen labyrintti peliä.

Kaupunki herää.
Koirat ovat merkanneet reittinsä kotiin.
Koirat unohtavat runoilijan,
joka nousi hevosen selkään
ja ratsasti kirkkaaseen metsään
usvaa hartioilla.
Päätti alkaa luonnon unena.

Metsien henkilöllisyys.
Se on se matka yhdessä.

(Leif Färdingille)